

PLODY OBRÁCENÍ

Povídání o duši Láskou uzdravené, krásou oděné jsem zapsala do kroniky našeho MBS, když jsem ji převzala. Po své nové konverzi (evangelizaci) jsem poznala skutečnou hodnotu čisté duše. Vše mi připadalo jako zázrak a nepřestávala jsem žasnout.

V tomto duchu je i toto mé vyznání. Neustávám se divit, jakými milostmi, dary své lásky mě Pán zahrnuje po mém návratu k němu. Zakusila jsem objímající lásku Otce při návratu „marnotratného syna“. V jediném okamžiku jsem získala víru - vše pochopila. Do té chvíle jsem vlastně víru neměla, i když jsem chodila do kostela i ke svátostem. Darované vnitřní poznání bych srovnala s tím, jak se Tomáš musel dotknout Kristových ran, aby uvěřil. I já jsem si poklady víry musela vnitřně, mysticky „osahat“ srdcem, aby moje víra byla živá. Byla jsem tak zapálená, že jsem toužila to vše vykřičet. Všechno jsem sdílela s přítelkyní, dominikánkou 3. řádu, sestrou Veronikou. To ona mě požádala, abych svůj prožitek sepsala pro jejich časopis Rosa Mystika (vyšlo v srpnu 2009).

Začala jsem číst duchovní literaturu a často jsem přitom cítila a prožívala vlitou lásku Ducha svatého takovou silou, že jsem měla pocit, že se mi srdce roztrhne, když ji nebudu s nikým sdílet! Tak jsem se z toho všeho musela alespoň vypsát. Dnes už ani přesně nevím, kde mám ony výlevy duše uložené.

Můj duchovní vedoucí, kterému jsem se svěřovala, mě od sdílení zrazoval. I u Terezie z Avily jsem se dočetla, že takto obrácení nováčci, než upevní svou pevnost ve víře, by nejraději ve svém nadšení všechny obraceli. A taková jsem byla i já. Přemýšlela jsem o tom. Moc mi chybělo společenství ke sdílení. Ale proč jsem po něm tak toužila? Asi to bylo i sobecké! Člověk si přirozeně přeje, aby ho jiní chápali, sdíleli s ním jeho radosti. A to bylo i mou touhou. Ale nemá spíš usilovat o to, aby naslouchal jiným a snažil se je pochopit?

Také si myslím, že svědectví o mých intimních zakoušeních by nemuselo jiné k Pánu přiblížit, pokud ještě nemají s Kristem osobní vztah, nebo s ním nemají zkušenost podobného druhu. Mohli by si říci; toho nikdy nedosáhnou a vzdát to. Pán má ale pro každého z nás individuální cestu a srovnávání může být velmi pochybné, mnohdy nemožné. Já jen obdivuji pevnost víry těch, kteří nepotřebují důkazy a „osahávání ran“. Sama jsem ten chudák, který by bez této vnitřní zkušenosti opravdově neuvěřil, což mě naplňuje hlubokou pokorou.

sestra Terezie OFS, z kroniky jednoho MBS

LÁSKOU UZDRAVENÁ, KRÁSOU ODĚNÁ

Bože, ty miluješ nevinnost a znovu ji dáváš těm, kdo se k Tobě kajícně vracejí.

Slyšela jsem jednou v ranních chválách Proglasu a následně si připomněla, jakou radost i mě přineslo vnímat svou duši opět jako nesmírně krásnou, nevinně čistou, umytou slzami kajícností, které mi daroval Pán.

V každém z nás je zakódována touha po čistotě, dobru a lásce. Proto je má radost zcela pochopitelná. Žijete-li však dlouho zapleteni v tenatech zla, jsou tyto touhy jakoby otupeny,

zasypány. Jen Pán je může znovu odkrýt a probudit k životu. A mohu dosvědčit, že to dělá rád. Stačí jen projevit nespokojenost s onou otupělostí, ba jen pocítit neklid, nenasycenost duše, zkrátka uvědomit si, že nám něco chybí, že to, co máme ze světa, není to pravé. Boží láska nasměrovaná ke každému z nás nesnese, když se duše nespokojeně vrtí a nenachází spokojené místečko, kde by jí bylo dobře. Vždyť Vykupitel přinesl oběť, dal svůj nevinný život za to, aby nám znovu otevřel bránu nebe, aby naše duše mohly spočinout v neskonalém blahu.

Tak On proráží temnotu, jež nás obklopuje ohnivými šípy lásky, které dokáží v duši zažehnout plamínek. A je to opět On, kdo ho rozdmýchává dechem svého Ducha. Září tohoto ohně oči duše procitají a ona začne vidět svou bídu, ale stěží dokáže pohlédnout do jasu plamene. Celá ochuraví svou ubohostí a zatouží po uzdravení. Oheň čistí, ochotně stravuje všechnu nečistotu, leč není to zadarmo. Duše za to platí palčivou bolestí po dotecích ohně. Dohoří však poslední znečištění, oheň dokoná svou očistnou práci, plamen přestane čadit a duše se může sama rozhořet čistým jasným plamenem. Teď už není hromádkou smetí, ale pochodní hořící jasným plamenem a svítící na cestě k Pánu. Ohnivé jazyky jejího bílého světla směřují k jeho čistotě a nevinnosti, až se setkají. Poté může Pán vstoupit do zářící duše a radostně v ní spočinout. Aby se ona mohla po všech bolestech a strastech těšit tou nezaslouženou milostí, blahem tetelit a jásat krásou opilá.

sestra Terezie OFS, z Rosy Mystiky, srpen 2009